

BREDICEANU, TIBERIU

n. 2 aprilie 1877, Lugoj, jud. Caraș-Severin

d. 19 decembrie 1968, București

A fost fiul lui Coriolan Brediceanu, cunoscut membru al mișcării naționale românești din Transilvania și fratele lui Caius Brediceanu, avocat și luptător pentru drepturile românilor din Banat și al Corneliiei Brediceanu, soția lui Lucian Blaga.

Studiile primare și gimnaziale le urmează la Lugoj iar cele secundare la Blaj unde l-a avut coleg pe Iacob Mureșianu. Studiile universitare le începe la Facultatea de Drept din Budapesta unde se înscrie în anul 1895 și studiază până în anul 1899. În anul universitar 1899/1900 se transferă la Facultatea de Drept din Cluj unde își finalizează studiile. Tot aici și-a susținut și teza de doctorat în științe juridice, primind titlul de doctor în 26 iunie 1902. A mai studiat la Pojon, Viena și Roma. A fost pasionat de muzică, domeniul căruia s-a dedicat. În acest sens a făcut specializări la Sibiu și Brașov cu Paul Richter. În perioada 1890-1914 a profesat și ca pianist concertist. A fost secretar și substituit de director al institutului „Albina” din Sibiu începând cu anul 1902 și mai apoi directorul primei filiale a acestei bănci din Brașov. În anul 1905 cu ocazia inaugurării Muzeului etnografic al Astrei a reprezentat lucrarea „Ardealul, Banatul, Crișana și Maramureșul în port, joc și cântare”, lucrare care va fi prezentată peste ani și la Cluj în anul 1920 la serbările de inaugurare a Universității din Cluj la Teatrul național, de față fiind regele Ferdinand și regina Maria. Din însărcinarea Academiei Române a cules în anul 1910, 200 de melodii populare din ținutul Maramureșului, iar în toamna anului 1921 a adunat, din încredințarea Ministerului cultelor și artelor, 400 de doine, cântece, jocuri, colinde și bocete din 44 de comune din Banat.

În toamna anului 1918 a fost ales ca delegat la Adunarea de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918 din partea „Societății pentru crearea unui fond de Teatru român”. A fost ales membru în Marele Sfat Național. Familiarizat cu domeniul cultural a fost chemat ca referent în chestiuni de artă la departamentul cultelor și instrucțiunii publice al Consiliului Dirigent. Din această poziție a condus primul turneu oficial în Ardeal și Banat al Teatrului Național din București. El a fost cel care a luat în primire și s-a ocupat de introducerea administrației românești în muzeele și teatrele din Transilvania și Banat. La ultima ședință a Marelui Sfat național din august 1919 a fost ales Șef al Resortului Ocrotirii sociale și artelor în cadrul Consiliului Dirigent.

În toamna anului 1919 a fost ales și deputat în primul parlament al României Mari din partea circumscripției Bocșa-montană. Din postura de șef al resortului a inaugurat la Cluj Institutul Surorilor de ocrotire și înființează primul Conservator de muzică și artă dramatică din Ardeal, ca instituție de stat în anul 1920. A fost primul director al Operei Române din Cluj începând cu anul 1920.

În perioada interbelică a deținut mai multe poziții importante în aparatul administrativ al instituțiilor de cultură din România. De pildă a fost director al Operei Române din București, președinte al „Comisiunii pentru arhiva fonografică și publicarea de folclor muzical” din cadrul Ministerului culturii naționale și cultelor, președinte al Conservatorului de muzică Astra din Brașov. A fost și membru al Academiei Române începând cu anul 1937.

Pentru activitatea sa a fost decorat cu Steaua României și Coroana României în grad de Mare ofițer, Ordinul Ferdinand I în grad de Comandor. A mai obținut și „Premiul național

pentru muzică” în anul 1927 și titlurile de Maestru Emerit al Artei în 1952 și Artist al Poporului în anul 1957.